

den, men stemmede dog derfor; den har saaledes af Alle været anseet som rigtig og nødvendig. Som Ordfører for Finantsloven begrundede en Mand, der desværre nu ikke længere er Medlem af Thinget, dette Forslag med stor Fuldstændighed, Dygtighed og Omhyggelighed, og Alle vare enige om, at man maatte holde fast derved, og det fandt som sagt Bekræftelse ogsaa i det andet Thing. Det var, da man begyndte at paastaae, at de særlige Love vare optagne i Finantsloven som Normalbudgetter, og derfor slettede Bevillingsparagrafen ud af de særlige Love, at denne Conflict blev bragt tilveie, som varer endnu. Jeg for mit Vedkommende, saalænge jeg ikke seer dette forandret, gaaer ikke fra den Overtydning, at disse to Ting staae i Forbindelse med hinanden, eftersom det tilbeels var de samme Mænd, der paa samme Tid foresøgte dem, og saalænge jeg har den Overtydning, at vi ved at gaae ind paa den Vej, hvor de forskjellige Ministre nu med saa store Overtalelsesgaver søge at føre os hen, komme til at opgive en væsentlig Deel af vor Bevillingsmyndighed, saa vil jeg gjøre, hvad der staaer i min Magt, for at forhindre en saadan Følge, da vi lide mindre ved, at en antagen Lov kommer til at vente et Aar eller et halvt, inden den kommer i Brug — thi Mere dreier det sig ikke om — end ved at lade os drive tilbage fra en Foranstaltning, der giver den fornødne Sikkerhed baade i Virkeligheden og i Formen. Jeg maa endnu gjøre opmærksom paa den Vej, der blev antydet af et æret Medlem her i Nærheden, at naar en Lov var antagen, og den Udgift, den medførte, kom paa en Tillægsbevilling, var det tilstrækkeligt, da det skete under Ministerens Ansvarlighed. Denne Omtale af Ansvarlighed er kun at smøre sig selv om Munden med en Svarefod, og en saadan Udgift har ikke faaet Rigsdagens Bekræftelse, og vi skulle efter min Overtydning ikke vænne Ministeren til at bruge Tillægsbevillingerne paa denne Maade. Den resolute Maade for Thinget at handle paa er at blive staaende ved, at Intet, som ikke er optaget paa Finantsloven, eller som paa en særlig Lov har en virkelig Bevillingsparagraf, der henviser til Finantsloven og angiver en Sum, der maa bruges, er at betragte som bevilget, og

at man, naar en saadan Post kommer frem paa en Tillægsbevilling, uden videre forkafter den, naar man ved at undersøge Sagen seer, at Ministeren ikke har gjort sig den alvorlige Umage for at skaffe den Bevilling tilveie som kunde skaffes tilveie. Jeg er overbevist om, at naar det nærværende Ministerium vilde tage Sagen alvorlig i sin Haand og forsøge at sætte igjennem, at de Love, til hvis Udførelse der skal skaffes Penge, skulle enten være optagne paa Finantsloven eller bære paa sig selv en Paragraph, der henfører Summen til Finantsloven — jeg siger: Naar Ministeriet i denne Session, i det Dialekt vilde gjøre sig Umage for, at dette kan skee, vil det ikke have Banfælgelighed, og kommer der Banfælgelighed ved at forfølge dette Forhold, saa ligger det deri, at Ministeriet ikke selv vil dets Gjennemførelse.

Indenrigsministeren: I den Maade, hvorpaa Regjeringen har imødekommert Opfyldelsen af de Ønsker, som her ere udtalte, ligger den Anerkjendelse, at der efter de finansielle Bestemmelser i Grundloven hører en Bevilling paa selve Finantsloven til Udtællinger som de omhandlede. Dette har man i de første Aar ikke overholdt, idet man har betragtet Bevillingen som givet og aflystgjort ved de særegne Love. Man har siden søgt at naae Maalet ad forskjellige Veie, og den Maade, hvorpaa det i det forelagte Finantslovudkast nu er skeet, at Posteringen med Hensyn til slige særlige Love gjøres i Finantsloven, og optages der som eventuelle Bevillinger, er efter moden Overveielse den Maade, hvorpaa Regjeringen har troet fuldstændig at have opfyldt de Ønsker, som her vare bleven fremsatte. Jeg havde derfor ikke den allermindste Tvivl om, at det vilde blive modtaget af det høitæredede Thing som en Tilfredsstillelse og en Opfyldelse af disse Ønsker; men det er vist, at begynder man at rokke derved, saaledes at de fleste af disse Poster kun skulle have den korte Fornøielse at staae til tredje Behandling, var Spørgsmaalet ikke løst; i saa Tilfælde var der ikke Andet tilbage end at vende tilbage til den Form, man sidst vedtog. Her er aldeles ikke Tale om, at her foreligger et Ønske, der fra Regjeringens